

Generelle spørgsmål inden for arbejdsløshedsforsikringslovens område

På grundlag af en samlet foreløbig gennemgang af verserende konkrete klagesager vedrørende arbejdsløshedsforsikringslovgivningen rejste jeg over for arbejdsministeriet spørgsmål om, hvorvidt nærmere angivne generelle problemstillinger kunne indgå i ministeriets igangværende overvejelser om forenkling af arbejdsløshedsforsikringsloven.

(J. nr. 1985-1119-022).

Først på efteråret 1985 foretog jeg en samlet foreløbig gennemgang af de verserende konkrete klagesager vedrørende arbejdsløshedsforsikringslovgivningen. Gennemgangen bekræftede, at en række af disse sager var egnede til at illustrere nogle generelle spørgsmål vedrørende administrationen af denne lovgivning, som jeg også havde hæftet mig ved i forbindelse med sagsbehandlingen i foregående beretningsår.

På grundlag af den foreløbige sagsgennemgang udarbejdede jeg en oversigt over de generelle problemstillinger, for hvis vedkommende det kunne blive aktuelt at afgive henstilling om ændring af regelgrundlaget, jfr. ombudsmandslovens § 11 og § 10, stk. 1, i den af folketinget fastsatte instruks for ombudsmandens virksomhed.

En bearbejdelse af det foreliggende materiale med henblik på udarbejdelse af en formelig henstilling efter de nævnte bestemmelser måtte efter mit skøn bedømmes som meget tidkrævende. Jeg måtte endvidere finde det uheldigt, hvis min afsluttende behandling af konkrete klagesager skulle sættes i bero herpå.

Jeg valgte derfor den 22. oktober 1985 at fremsende oversigten til arbejdsministeriets departement med anmodning om en drøftelse af, hvorvidt de påpegede problemstillinger allerede på det foreliggende grundlag kunne indgå i departementets igangværende overvejelser om forenkling af arbejdsløshedsforsikringslovgivningen.

Der har herefter været afholdt flere møder med repræsentanter for arbejdsministeriets departement, direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen, og som et foreløbigt resultat har arbejdsministeriet den 26. maj 1986 sendt mig en samlet redegørelse for, hvad der er eller agtes foretaget vedrørende de rejste spørgsmål. Ministeriet orienterede mig i denne forbindelse om, at man i efteråret 1986 ville revidere de eksisterende klageregler vedrørende afgørelser efter arbejdsløshedsforsikringsloven i forbindelse med en påtænkt gennemførelse af ankebegrænsninger. Ministeriet havde nedsat en arbejdsgruppe med deltagelse fra direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen og ankenævnet for arbejdsløshedsforsikrin-

FOB nr. 85.25

gen, der havde til opgave at gennemgå de eksisterende klageregler som en forberedelse til udarbejdelse af et lovforslag om ankebegrænsning.

Nedenfor har jeg beskrevet de væsentligste af de spørgsmål, som har været fremdraget, og på hvilken måde en løsning er tilvejebragt.

1. Hjemmel for arbejdsløshedskassernes standsning af dagpengeudbetalingerne i forhold til et medlem i afventen af en afgørelse fra direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen.

Det forekommer jævnligt, at en arbejdsløshedskasse i forbindelse med en verserende sag standser dagpengeudbetalinger i forhold til et medlem i afventen af en afgørelse fra direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen. Spørgsmålet om lovhjemmelen for dette skridt måtte efter min opfattelse give anledning til betydelig tvivl. Forholdet havde jeg iagttaget i forskellige sagstyper:

Tilsynssager.

Direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen fører tilsyn med arbejdsløshedskasserne. I forbindelse med udøvelsen af tilsynsvirksomheden, f.eks. ved stikprøveundersøgelser, sker det, at direktoratet bliver opmærksom på forhold, der giver anledning til, at et medlems sag bliver taget op til nærmere undersøgelse.

Arbejdsløshedskasserne stiller i sådanne tilfælde jævnligt dagpengeudbetalingerne til medlemmet i bero på direktoratets afgørelse, også i tilfælde, hvor kassen for så vidt ikke finder grundlag for en ændret vurdering af medlemmets sag (eller i hvert fald ikke træffer en ny afgørelse om medlemmets dagpengeret).

Som eksempel herpå henviste jeg i oversigten til to sager:

I den ene sag fandt en arbejdsløshedskasse, at et medlem var berettiget til arbejdsløshedsdagpenge, men standsede alligevel dagpengeudbetalingerne i afventen af, at direktoratet tog stilling til, om medlemmet havde gjort sig skyldig i arbejdsvægring. Sagen er omtalt side 32-38 i min beretning for året 1984.

I den anden sag var forholdet det, at et medlem anmodede om og fik arbejdsløshedsdagpenge efter nogle længere sygeperioder. Ca. 3 måneder senere overgik medlemmet til efterløn. Efter yderligere 3 måneder standsede arbejdsløshedskassen udbetalingen af efterløn, da kassen var kommet i tvivl om, hvorvidt medlemmet, da udbetaling af arbejdsløshedsdagpenge var begyndt, havde været til rådighed for arbejdsmarkedet. Kassen tog ikke selv stilling til sagen, men forelagde spørgsmålet for direktoratet. Sagen, der også rejste et spørgsmål om rækkevidden af direktoratets kompetence som tilsynsmyndighed, specielt i sager om efterløn, er omtalt s. 43-47 i denne beretning.

Klagesager.

I klagesager, dvs. de sager, hvor arbejdsløshedskassens afgørelser af medlemmer bliver indbragt for direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen, har det rejste hjemmelsproblem navnlig været aktuelt i tilfælde, hvor der har været spørgsmål om, hvorvidt et medlems optræden skulle bedømmes som en rådighedssag eller en vægringssag.

Hvis arbejdsløshedskassen har bedømt forholdet som en uberettiget vægring (arbejdsophør) og i overensstemmelse hermed ikendt medlemmet en karantæne af en bestemt varighed, forekommer det, at kassen - i tilfælde af, at medlemmet påklager afgørelsen til direktoratet - standser for dagpengeudbetalingen og meget vel med virkning ud over den ikendte karantænes varighed, alene begrundet i den teoretiske mulighed, at direktoratet måtte finde grundlag for at rejse en rådighedssag, der kunne få det udfald, at den pågældende blev anset for ikke at være berettiget til at modtage dagpenge.

Som et eksempel herpå henviste jeg til en sag, hvor en arbejdsløshedskasse havde ikendt et medlem 5 ugers karantæne på grund af et uberettiget arbejdsophør. Efter udløbet af denne karantæne klagede medlemmet til direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen, og dette gav anledning til, at arbejdsløshedskassen standsede dagpengeudbetalingerne, selv om den ikendte sanktion var udstået. Kassen foretog ingen vurdering af, om der var grundlag for at rejse en rådighedssag. Dagpengeudbetalingerne blev først igen påbegyndt, da direktoratet havde tiltrådt arbejdsløshedskassens afgørelse om en karantæne på 5 uger. Den pågældende fik en efterbetaling af dagpenge.

Svigssager.

Efter arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, stk. 1, tilkommer det som 1. instans direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen at træffe afgørelse om, hvilken sanktion der skal anvendes over for et medlem, der har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold over for kassen. Der kan være tale om enten en tidsbegrænset effektiv karantæne eller om slettelse som medlem af kassen. Direktoratets afgørelse træffes efter indstilling fra vedkommende arbejdsløshedskasse.

I praksis synes det helt almindeligt forekomende, at arbejdsløshedskassen straks standser for dagpengeudbetalingen til et medlem, indtil direktoratets afgørelse foreligger. Dette gælder også i tilfælde, hvor kassen alene indstiller en kortvarig effektiv karantæne, også selv om berostillelsen herved kommer til at overstige den indstillede karantæne.

Som et eksempel herpå henviste jeg i oversigten til arbejdsministeriet til en sag, hvor en arbejdsløshedskasse havde fundet, at et medlem havde begået svig over for kassen og havde indstillet til direktoratet, at hun blev ikendt en effektiv karantæne. Arbejdsløshedskassen havde allerede 3 måneder inden indstillingen til direktoratet standset for dagpengeudbetalingerne, og disse blev først genoptaget, da direktoratet tiltrådte indstillingen. Først på det tidspunkt blev der foretaget en efterbetaling af dagpenge.

I oversigten sammenfattede jeg det her omhandlede problem således:
»Den praksis, der har udviklet sig med hensyn til arbejdsløshedskassernes standsning af dagpengeudbetalingerne til et medlem i afventen af direktoratets afgørelse, skal formentlig ses på baggrund *de/s* af ønsket om at sikre sig imod, at kassen ved fortsat dagpengeudbetaling pådrager sig et medansvar - eller eventuelt et eneansvar - for et senere tilbagebetalingskrav i konsekvens af direktoratets afgørelse, *de/s* (især for svigtilfældenes vedkommende) af almindelige foreningsretlige regler.
Det må imidlertid erkendes, at et sådant »foregribende retsmiddel« er et overordentlig indgribende skridt, som på ingen måde afhjælpes af, at der

naturligvis sker efterbetaling i tilfælde, hvor grundlaget for standsningen bortfalder. Hertil kommer, at virkningen i forhold til medlemmet er direkte proportionalt med et forhold, som den pågældende intet herredømme har over - direktoratets behandlingstid. Dette medfører en faktisk forskelsbehandling, som må give anledning til principielle betænkeligheder. Specielt for så vidt angår svigssagerne øges denne faktiske forskelsbehandling af det forhold, der er omtalt nedenfor ... (under pkt. 2) ... Det må forekomme påkrævet med en udtrykkelig lovgivningsmæssig stillingtagen til problemstillingen.«

Arbejdsministeriet besluttede at søge tilvejebragt lovhjemmel for, at arbejdsløshedskasserne i et vist omfang kan standse udbetalingen af dagpenge/efterløn i *svigssager* i afventen af direktoratets afgørelse.

Ved lov nr. 197 af 9. april 1986 er der foretaget en ændring af arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, således at denne bestemmelses stk. 2 nu har følgende indhold:

»Finder kassen, at et medlem har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold, skal kassen forelægge sagen for direktøren for arbejdsløshedsforsikringen med indstilling om, hvilken afgørelse der skal træffes efter stk. 1. Kassen skal stille udbetalingen af dagpenge eller efterløn til medlemmet i bero i overensstemmelse med indstillingen.«

For så vidt angår *tilsyns- og klagesager* er det tilsvarende spørgsmål nu udtrykkeligt reguleret i § 4 i den såkaldte remonstrationsbekendtgørelse, jfr. direktoratets bekendtgørelse af 28. juli 1986. Bestemmelsen har følgende ordlyd:

»§ 4. Kassen har pligt til at følge den trufne afgørelse, herunder til at indstille eventuel udbetaling af dagpenge eller efterløn til medlemmet i overensstemmelse med afgørelsen.

Stk. 2. Indgivelse af klage til direktøren for arbejdsløshedsforsikringen har ikke opsættende virkning, medmindre direktøren i særlige tilfælde giver tilladelse dertil.«

2. »Forskelsbehandling« i svigsslettelsessager.

Efter den dagældende bestemmelse i § 87, stk. 3 (nu § 87, stk. 4), i arbejdsløshedsforsikringsloven kunne et medlem, der var slettet af en arbejdsløshedskasse på grund af svig, med tilladelse fra direktøren for arbejdsløshedsforsikringen på ny optages som medlem af en anerkendt arbejdsløshedskasse

Fra nogle sager var jeg bekendt med, at det ofte beroede på tilfældigheder, om et medlem blev opmærksom på muligheden for at blive genoptaget som medlem af en arbejdsløshedskasse, når den pågældende var blevet slettet som medlem af kassen på grund af svig. I nogle tilfælde gav kassen allerede ved sagens opståen vejledning om muligheden for genoptagelse. I andre tilfælde blev der ikke på noget tidspunkt givet nogen vejledning af kassen. Direktoratet gav normalt ikke i sine afgørelser om svigsslettelse vejledning om muligheden for genoptagelse. Med hensyn til dette særlige problem henviste

jeg til en sag, som jeg af egen drift havde taget op til undersøgelse i en skrivelse af 28. august 1985 til direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen.

I skrivelsen havde jeg anført, at sanktionen svigsslettelse kunne have meget forskellig betydning for klageren i de enkelte sager; i nogle tilfælde fik svigsslettelsen nærmest karakter af en længere effektiv karantæne, i andre var svigsslettelsen ensbetydende med varig slettelse.

Selv om en vejledning om genoptagelse ville blive anført i direktoratets afgørelser for fremtiden, ville direktoratets og kassernes varierende sagsbehandlingstider kunne medføre en forskelsbehandling i de enkelte sager.

På grundlag af de stedfundne drøftelser har direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen påbegyndt en praksis, hvorefter der vedlægges en genoptagesvejledning til medlemmerne i forbindelse med direktoratets afgørelser om slettelse som medlem af en arbejdsløshedskasse på grund af svig. Vejledningen har følgende indhold:

»De har nu modtaget direktoratets afgørelse, hvorefter De er blevet slettet som medlem af Deres arbejdsløshedskasse.

Som nævnt i afgørelsen kan sagen indankes for ankenævnet, men det bemærkes, at indbringelse for ankenævnet ikke udsætter virkningerne af afgørelsen.

Såfremt De atter vil optages i en arbejdsløshedskasse (Deres tidligere eller en anden) gælder følgende:

Optagelsen i en arbejdsløshedskasse sker efter reglen i arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, stk. 3:

»Slettes et medlem af kassen i henhold til stk. 1, kan han kun med tilladelse fra direktøren for arbejdsløshedsforsikringen på ny optages som medlem af en statsanerkendt arbejdsløshedskasse.«

Ansøgning indsendes til den arbejdsløshedskasse, De søger optagelse i.

En optagelse som *nyt* medlem kan tidligst ske fra det tidspunkt, hvor De enten har tilbagebetalt Deres gæld til arbejdsløshedskassen eller har indgået et acceptabelt frivilligt forlig om tilbagebetaling af gælden. Arbejdsløshedskassen er her den arbejdsløshedskasse, som De er slettet som medlem af.

Jo længere tid der går, før dette sker, jo længere tid går der, inden De atter vil kunne modtage dagpenge.

Optagelse er betinget af, at De nøje overholder det frivillige forlig. Sker dette ikke, kan De blive slettet på ny som medlem af Deres arbejdsløshedskasse.

Gælden skal tilbagebetales, uanset om De ønsker nyt medlemskab eller ej.

Herudover skal arbejdsløshedsforsikringslovens almindelige regler om optagelse i en arbejdsløshedskasse være opfyldt.

De skal således på optagelsestidspunktet have haft mindst 5 ugers arbejde som lønmodtager eller kunne dokumentere at kunne få og faktisk får et sådant af mindst 5 ugers varighed. Eller mere end midlertidigt udøve selvstændig virksomhed.

Dagpengeretten indtræder efter 1 års medlemskab, og dagpenge vil kunne udbetales, når De har haft 26 ugers arbejde på fuld tid, idet bemærkes, at også arbejde i tidligere medlemsperioder kan medregnes - blot de ligger inden for de sidste 3 år.«

Direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen har endvidere med arbejdsløsheds-kassernes samvirke drøftet spørgsmålet om, at arbejdsløsheds-kassen i svigssager på et tidligt tidspunkt af sagen orienterer medlemmerne om *dels* betydningen af fremmøde ved arbejdsformidlingen for eventuel efterfølgende udbetaling af dagpenge, *dels* mulighederne for genoptagelse.

Efter aftale med samvirket har direktoratet udsendt en rundskrivelse til arbejdsformidlingskontorer og arbejdsløsheds-kasser, hvor direktoratets genoptagelsesvejledning er vedlagt. Samtidig har direktoratet meddelt kasserne, at de i verserende svigssager så tidligt som muligt skal orientere de berørte medlemmer om nødvendigheden af fremmøde ved arbejdsformidlingen og om genoptagelsesmulighederne.

3. Spørgsmål om rette klagemyndighed.

Direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen har efter arbejdsløshedsforsikringsloven kompetence som regeludstedende myndighed, tilsynsmyndighed, vejledende myndighed, klagemyndighed, 1. instans, jfr. lovens § 87, stk. 1 (svigssager), og dispensationsmyndighed, jfr. lovens § 62, stk. 3 og § 75 c, stk. 4.

Denne sammensatte kompetence kan føre til usikkerhed med hensyn til, om ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen eller arbejdsministeriet er den rette klagemyndighed i forhold til direktoratets afgørelser m.v.

Jeg pegede på følgende problemer, som jeg var blevet opmærksom på ved min behandling af konkrete sager:

A.

I en sag havde direktoratet sendt en skrivelse til en arbejdsløsheds-kasse, som gav anledning til tvivl, om der var tale om en konkret afgørelse vedrørende et medlems dagpengeret, eller om direktoratet som tilsynsmyndighed havde fastsat nærmere retningslinier om arbejdsløsheds-kassens administration af loven. Sondringen er af betydning for, om ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen er rette klageinstans, eller om det er arbejdsministeriet.

Efter de stedfundne drøftelser har arbejdsministeriet meddelt mig, at direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen i en intern meddelelse har indskærpet, at det klart skal fremgå af direktoratets skrivelser, om der er tale om en afgørelse i en konkret sag, eller om der er tale om vejledende eller responderende virksomhed over for henholdsvis kasser, en ubestemt gruppe af medlemmer m.v.

B.

Det havde undertiden givet anledning til tvivl, om ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen var rette klageinstans med hensyn til direktoratets dispensationsafgørelser vedrørende dagpengeret under kursusdeltagelse, jfr. arbejdsløshedsforsikringslovens § 62, stk. 2 (dagpenge må ikke udbetales til et medlem, som er under uddannelse, men direktøren for arbejdsløshedsforsikringen kan for visse kategorier af uddannelser gøre undtagelse herfra). (Arbejdsløshedsforsikringsloven indeholder som nævnt ovenfor flere tilsvarende dispen-

sationsbestemmelser). Jeg henviser til den sag, der er omtalt i min beretning for 1984, s. 24-26 og s. 225-26 i denne beretning, og til sagen, der er omtalt i denne beretning, s. 31-35.

Efter de stedfundne drøftelser har arbejdsministeriet oplyst, at det i forbindelse med den generelle revision af klage reglerne, jfr. ovenfor, udtrykkeligt vil komme til at fremgå af arbejdsløshedsforsikringsloven, hvem der er rette klageinstans i dispensationssager.

C.

I den tidligere gældende bestemmelse i § 99, stk. 1, i arbejdsløshedsforsikringsloven kunne direktoratet for arbejdsløshedsforsikringens afgørelser »om de spørgsmål, som er nævnt i ... « § 98, stk. 2, indbringes for ankenævnet. § 98, stk. 2, omhandlede imidlertid efter bestemmelsens ordlyd umiddelbart kun sager, hvor direktoratet traf afgørelse som ankeinstans i forhold til arbejdsløsheds kassernes afgørelser. I svigsslettelsessager træffer direktoratet afgørelse som 1. instans.

Over for arbejdsministeriet rejste jeg spørgsmål om, hvorvidt det ikke burde tydeliggøres i loven, at direktoratet for arbejdsløshedsforsikringens afgørelser om svigsslettelse kan indbringes for ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen.

Ved den ovenfor omtalte lovændring (lov nr. 197 af 9. april 1986) er der foretaget en ændring af arbejdsløshedsforsikringslovens § 99, stk. 1, 1. punktum, således at det nu udtrykkeligt fremgår, at ankenævnet er rette klageinstans.

D.

I bekendtgørelse nr. 240 af 8. juni 1983 har arbejdsdirektoratet fastsat regler om indgivelse af klage over de af arbejdsløsheds kasserne truffede afgørelser, jfr. arbejdsløshedsforsikringslovens § 98, stk. 2 (remonstrationsbekendtgørelsen). Bekendtgørelsen fastsætter bl.a. regler om, at klager over afgørelser fra en arbejdsløsheds kasses afdelingsledelse skal indgives til hovedledelsen, og at klager over afgørelser fra en arbejdsløsheds kasses hovedledelse skal indsendes til hovedledelsen, der foretager en fornyet vurdering af sagen og videresender denne til direktoratet, såfremt den truffede afgørelse fastholdes helt eller delvist.

Jeg rejste over for arbejdsministeriet spørgsmål om, hvorvidt remonstrationsordningen, der indebærer en fravigelse af klageordningen efter arbejdsløshedsforsikringslovens § 98, burde lovfæstes, således som det f.eks. var sket på skatteområdet (skattestyrelseslovens §§ 4 og 5).

Efter de stedfundne drøftelser har arbejdsministeriet oplyst, at ordningen vil blive søgt lovfæstet i forbindelse med den ovenfor omtalte revision af klage reglerne.

I anledning af, at jeg havde anført, at forsvarligheden af remonstrationsordningen forudsætter, at hovedledelsens behandling af klager sker med hurtighed, meddelte arbejdsministeriet mig, at der i den ovenfor omtalte remonstrationsbekendtgørelse er fastsat følgende bestemmelse:

»Såfremt der ikke foreligger en afgørelse inden for 8 uger efter, at hovedledelsen har modtaget klage over en afdelingsledelses afgørelse, skal hovedledelsen skriftligt underrette medlemmet om årsagen hertil.«

4. Nogle sagsbehandlingsspørgsmål.

Arbejdsløshedsforsikringsloven indeholder i § 87 regler om forseelser mod arbejdsløshedskassen.

Gør medlemmet sig skyldig i *svigagtigt forhold*, er det direktøren for arbejdsløshedsforsikringen, der træffer afgørelse - på grundlag af en indstilling fra arbejdsløshedskassen - om, hvilken sanktion medlemmet skal ikendes.

Gør et medlem sig alene skyldig i *anden forseelse*, er det arbejdsløshedskassen, der har kompetencen til at ikende medlemmet en sanktion.

Grænsedragningen mellem de svigagtige og de uagtsomme forhold kan være vanskelig at foretage for arbejdsløshedskasserne.

I tilknytning til de stedfundne drøftelser har direktoratet for arbejdsløshedsforsikringen den 24. april 1986 udsendt et cirkulære vedrørende retningslinier for ikendelse af sanktion i henhold til arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, stk. 1 og 2 (nu stk.3).

Jeg havde rejst spørgsmål om, hvorledes der burde forholdes i tilfælde, hvor

1) en *indstilling* til direktoratet fra en arbejdsløshedskasse - som medlemmet er bekendt med - om anvendelsen af en bestemt sanktion efter § 87, stk. 1, ikke følges af direktoratet (ankenævnet for arbejdsløshedsforsikringen), men hvor der sker en væsentlig anderledes bedømmelse?

2) en *afgørelse* fra en arbejdsløshedskasse om en sanktion efter § 87, stk. 2 (»anden forseelse over for kassen«), bliver påklaget til direktoratet, og direktoratet agter at træffe afgørelse efter § 87, stk. 1 (f.eks. om svigsslettelse)?

For så vidt angår punkt 1 henviste jeg til en sag, hvor en arbejdsløshedskasse havde indstillet til direktoratet, at et medlem blev ikendt en karantæne på 3 måneder som sanktion (formentlig) efter arbejdsløshedsforsikringslovens § 87, stk. 1. Arbejdsløshedskassen gjorde medlemmet bekendt med indstillingen til direktoratet. Medlemmet foretog ikke noget i forhold til direktoratet. Direktoratet bedømte forholdet langt mere alvorligt og slettede den pågældende som medlem af arbejdsløshedskassen på grund af svig. Dette skete, uden at der på forhånd var givet medlemmet en underretning om den mulige ændrede vurdering, således at medlemmet eventuelt kunne have fremsat yderligere bemærkninger.

Som eksempel på det under punkt 2 nævnte forhold henviste jeg til en sag, hvor en arbejdsløshedskasse havde truffet en afgørelse efter § 87, stk. 2, om at ikende et medlem en *almindelig karantæne* på 3 måneder. Medlemmet klagede til direktoratet, da han fandt sanktionen for streng. Arbejdsdirektoratet traf afgørelse efter § 87, stk. 1, om, at medlemmet havde handlet svigagtigt, og direktoratet ikendte medlemmet en *effektiv karantæne* på 3 måneder. Arbejdsdirektoratets afgørelse blev truffet, uden at medlemmet forinden var blevet gjort bekendt med den mulige ændrede vurdering af sagen med henblik på, at han kunne have fremsat yderligere bemærkninger.

På grundlag af de stedfundne drøftelser har direktoratet udarbejdet en intern meddelelse om, at direktoratet, når en sag om anvendelse af sanktion under direktoratets behandling væsentlig ændrer karakter i forhold til kassens indstilling eller afgørelse, skal give medlemmet adgang til at udtale sig inden for en frist af 14 dage, inden afgørelse træffes i sagen (dette vil desuden blive indar-

bejdet i direktoratets nye sagsbehandlervejledning). Dette gælder i øvrigt og så klagesager, som ikke angår spørgsmål om forseelser over for arbejdsløshedskassen.

5. Retsforskrifters form.

I anledning af en konkret sag og i fortsættelse af den sag, der er omtalt i min beretning for 1981, s. 22-23, rejste jeg spørgsmål om, i hvilket omfang de retningslinier, der er nævnt i arbejdsministeriets skrivelse af 16. december 1981 til mig om udstedelse af nye regler, følges (skrivelsen er refereret det nævnte sted i min beretning for 1981).

I den anledning sendte arbejdsministeriet mig et notat om direktoratet for arbejdsløshedsforsikringens fremtidige form for regeludstedelse og information.

Notatet har følgende indhold:

»A. Regeludstedelse

1. Bekendtgørelser.

Direktoratet vil udsende bekendtgørelser i tilfælde, hvor der fastsættes bindende forskrifter, der regulerer medlemmernes retsstilling i forhold til arbejdsløshedsforsikringssystemet.

Dette forudsætter bemyndigelsesbestemmelser i loven, og direktoratet stiler mod at få indsat bemyndigelsesbestemmelser på alle områder, hvor der er behov for at fastsætte bindende forskrifter.

Ved ændringer/præciseringer af bestemmelser i bekendtgørelser vil der blive udsendt enten ændringsbekendtgørelse eller ny bekendtgørelse.

Bliver der til en bekendtgørelse flere end 2 - 3 ændringsbekendtgørelser, vil disse blive indarbejdet i en ny bekendtgørelse.

2. Vejledninger til bekendtgørelser.

Hver bekendtgørelse vil blive ledsaget af en vejledning.

Ved ændringer i en vejledning eller ved supplerende, vejledende oplysninger vil der blive udsendt nummererede tillæg til den gældende vejledning.

Bliver der tale om et større antal nummererede tillæg, vil disse blive indarbejdet i en ny vejledning.

En ny vejledning vil således kunne udsendes, uden at der samtidig udsendes en ny bekendtgørelse.

3. Cirkulærer/cirkulærskrivelser.

Cirkulærer vil blive udsendt i de tilfælde, hvor der er behov for at udsende væsentlige vejledende, fortolkende eller oplysende retningslinier på områder, hvor der *ikke* er bemyndigelse til at udsende bekendtgørelser.

Cirkulærer vil endvidere blive anvendt ved information om lovændringer.

4. Rundskrivelser.

Rundskrivelser vil blive udsendt i tilfælde, hvor der er tale om en orientering, der alene henvender sig til kasserne og AF-kontorerne.

B. Information

1. Til kasserne.

a. DfA-meddelelser.

De såkaldte »DfA-meddelelser« udsendes om afgørelser i direktoratet eller i ankenævnet, der har principiel betydning.

I de første år vil endvidere blive udsendt afgørelser, der ikke længere er principielle, men som har informativ værdi for kasserne.

Tidligere principielle skrivelser og afgørelser er således ikke i alle tilfælde blevet meddelt til alle kasser.

Efter aftale med Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke og ankenævnet er arbejdet med DfA-meddelelser blevet udbygget.

2. Til borgerne.

a. »Paraply-pjecer«.

Direktoratet vil fortsætte arbejdet med at udsende populært udformede, informative pjecer - de såkaldte paraply-pjecer - om de mere generelle regler i systemet, f.eks. om rådighed.

b. Øvrige pjecer.

Direktoratet overvejer bl.a. i lyset af Bonnerupudvalgets betænkning, om der skal udsendes pjecer i øget omfang end under a., f.eks. pjecer om lovændringer.«

Jeg har i en skrivelse af 28. maj 1986 til arbejdsministeriet meddelt, at jeg har taget arbejdsministeriets redegørelse af 26. maj 1986 til efterretning.

Supplerende oplysninger om sagen

Ved lov nr. 219 af 22. april 1987 om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. blev der gennemført følgende ændringer i loven:

I § 98, stk. 2, indsattes efter 1. pkt.:

»Klagen sendes til kassens hovedledelse, der skal vurdere sagen på ny. Fastholder kassens hovedledelse helt eller delvis afgørelsen, videresender denne klagen sammen med sagens akter til direktøren for arbejdsløshedsforsikringen.«

§ 99 affattedes således:

»Klage over arbejdsdirektørens afgørelser om de spørgsmål, som er nævnt i § 16, stk. 3, 3. pkt., og § 98, stk. 1, kan af den, afgørelsen vedrører, indbringes for Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen, jf. § 100, inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Ankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 2. Klage over direktøren for arbejdsløshedsforsikringens afgørelser om de spørgsmål, som er nævnt i § 41, stk. 5, § 44, stk. 2, § 75 b, stk. 3, § 75 c, stk. 4, § 86, stk. 3 og stk. 4, 1. pkt., § 87, stk. 1 og 4, § 98, stk. 2, og EF-forordninger om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, kan af den, afgørelsen vedrører, indbringes for Ankenævnet for Arbejdsløshedsforsikringen, jf. § 100, inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen. Ankenævnets afgørelser kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 3. Alle øvrige afgørelser, der træffes af arbejdsdirektøren eller direktøren for arbejdsløshedsforsikringen i henhold til denne lov, kan indbringes for arbejdsministeren inden 4 uger efter, at klageren har fået meddelelse om afgørelsen, jf. dog § 22, stk. 2.

Stk. 4. Ankenævnet og arbejdsministeren kan se bort fra overskridelse af klagefristen i stk. 1-3, når der er særlig grund hertil.«

Lovændringerne trådte i kraft den 1. maj 1987.